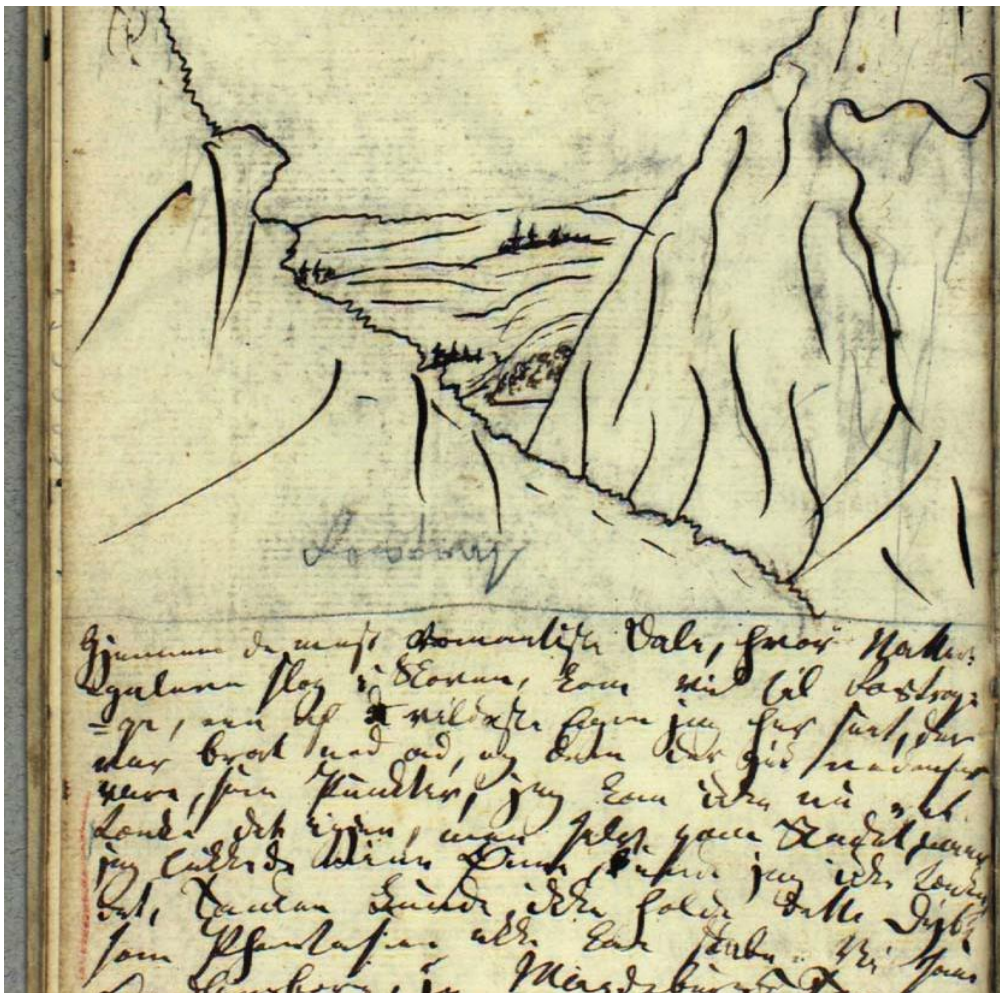

VMA
DANS2LN05-F
(3. udgave)

6 DANSKE
NOVELLER

Annette J. de Vink

INDHOLD:

<i>Novelle</i>	<i>side</i>
SMS	3
Enhver kan jo tage fejl	6
Historien om den grimme Manfred	10
Det prikker under fødderne	13
Mandagsmorderen	16
Weekend for to	21

SMS (en dansk gyser-novelle fra internettet)

“Hold da op, hvor er den lækker. Den kan bare det hele. Sende billedbeskeder, optage video, downloade og afspille MP3-filer, GPS - det hele.”

Søren havde fået en ny mobiltelefon i julegave, og nu sad han og rodede med at finde ud af alle de mange forskellige smarte funktioner, den havde.

“Ja, og man kan også bare nøjes med at tale i den,” sagde hans kone, Louise.

Det var Louise, der havde købt telefonen til Søren. Hun vidste jo, hvor glad han var for den slags elektronik.

“Ja, ja, men alt det andet er da meget mere spændende. Hov, det var da underligt, der er allerede en besked. Hvem har du givet telefonnummeret til?”

“Ikke til nogen. Jeg ved ikke engang, hvad telefonnummeret er til den.”

“Årh, hold op, Louise. Du må da have givet det til nogen. Ellers kan de jo ikke ringe.”

“Hvem er det fra?” spurgte Louise.

“Det ved jeg ikke. Der står ikke noget nummer.”

“Hvad står der?”

“Øh nu skal jeg lige se. ‘Beskeder’ ‘Modtagne beskeder’ ‘Åbn besked’ Her er den. ‘Der er kun tre dage tilbage!’ står der. Hvad i alverden betyder det? Tre dage til hvad?”

“Det aner jeg da ikke. Kan du slet ikke se, hvem den kommer fra?”

“Nej. Nå, det er sikkert bare en fejl. Nogen har sendt beskeden til det forkerte nummer.”

“Ja, det må det vel være, ellers ved jeg ikke, hvordan det skulle være sket. Nå, men her er kvitteringen, der står også,

hvad telefonnummeret er. Jeg prøver lige at ringe til den, så vi kan se om den virker.”

Louise tog deres fastnet-telefon og ringede til Søren's nye mobil. Den ringede ganske rigtigt, og de morede sig med at tale i telefonen, mens de sad og grinede til hinanden.

“Der er kun to dage tilbage!” Søren kiggede på SMS-beskeden, der var dukket op på hans nye mobil.

“Altså, Louise. Det er altså mærkeligt med de der beskeder. Jeg tror, jeg skriver tilbage og beder dem om at holde op. De må jo have fået forkert nummer.”

Søren trykkede på ‘besvar’ og skrev: “Til den der har sendt beskeden. Du må have fået forkert nummer. Hvem er du? Jeg hedder Søren Petersen. Hold venligst op med at sende besked til mig.”

Lidt efter kom der svar “Karsten Petersen,” stod der. Ikke andet.

“Louise, kender du en, der hedder Karsten Petersen?” spurgte Søren.

“Ja selvfølgelig. Det gør du da også. Det var din far, der døde for flere år siden.”

“Ja, det ved jeg da godt; men det er jo nok ikke ham, der skriver SMS'er til mig, vel?”

“Det ved man da aldrig. Måske er han sur over, at du ...”

“Hold så op,” sagde Søren vredt. “Du ved udmærket godt, at jeg ikke kunne gøre for, at hans bremsesvingede. Han kørte også alt for hurtigt. Det var hans egen skyld, at han kørte galt.”

“Du lovede ham at få bremserne set efter. Han vidste jo, at der var noget galt. Men du glemte det jo, ikke også. Eller var det med vilje?”

“Det der har vi jo snakket om. Jeg gider ikke det der. Man skulle tro, at du synes, at det er min skyld, at min far døde. For pokker Louise, min egen far!”

“Nåh ja. Den million, du arvede, faldt jo på et tørt sted, ikke sandt.”

“Hold så op!” råbte Søren. Han gik rasende ud af stuen og smækkede døren hårdt efter sig.

“Hallo, er det TeleTel, Jeg vil gerne have skiftet nummer.” Søren opgav sit telefonnummer, og damen i den anden ende af røret fortalte ham, at han kunne få et nyt nummer i løbet af et par timer. Der ville være en kort tid, hvor telefonen ikke virkede; men så ville det være i orden.

“Tak,” sagde Søren og lukkede telefonen.

Så, kom du bare an, tænkte han. Nu kan du ikke finde mig med dine åndssvage SMS-er.

“Det bliver i morgen!”

Søren kiggede vantro på telefonens skærm. SMS-en var kommet på samme tid som de andre. Selvom han havde skiftet nummer, havde den, der sendte beskederne, åbenbart alligevel fundet frem til ham. Han besluttede at gå til politiet.

“Det er telefon-chikane. De må da kunne gøre noget. Spore dem eller sådan noget.” Søren sad hos politiet og fortalte om SMS-erne. Politimanden kiggede skeptisk på ham.

“Og De er helt sikker på, at De ikke har givet Deres nummer til nogen.”

“Ja. Hverken det gamle eller det nye. Og min kone siger, at hun heller ikke har fortalt det til nogen. Hvordan går det til, og hvorfor kan jeg ikke se, hvor det kommer fra?”

“Hvis den, der sender beskeden, har hemmeligt nummer, kan du ikke se, hvem det er. Men vi kan bede telefonselskabet oplyse det. De registrerer den slags. Men det kræver en dommerkendelse, ellers må de ikke.”

“Kan vi så ikke få sådan en?”

“Det tvivler jeg på. Der er jo ikke tale om trusler eller den slags. Tag det nu bare roligt. Der sker sikkert ikke noget. Det holder nok op, når den, der sender SMS-erne, bliver træt af legen.”

Søren så utilfreds på politimanden. Han havde håbet på lidt mere hjælp; men der var åbenbart ikke noget at gøre. Han gik hjem og besluttede sig til at vente og se, om det ikke holdt op af sig selv.

“Det er i dag!”

Søren kiggede på telefonen. Så slettede han beskeden, som han havde gjort med de andre. Telefonen dirrede lidt og meddelelsen ‘Der er en ny besked’ viste sig på skærmen.

Søren åbnede beskeden.

“Lad være med at slette. Det er i dag. Du skal gøre det nu!”

Søren slettede igen; men en ny besked viste sig med det samme. Han åbnede den.

“Jeg sagde, at du skulle lade være med at slette. Det skal være nu!”

Søren slettede igen; men øjeblikkeligt viste beskeden sig igen på skærmen. Han havde ikke engang behøvet at åbne den, den kom frem af sig selv. Han slukkede telefonen. Den tændte igen af sig selv, og beskeden stod igen på skærmen: “Jeg sagde, at du skulle lade være med at slette. Det skal være nu!”

Søren tog telefonen og trykkede på ‘besvar besked’.

“Hvad vil du have mig til at gøre?”
skrev han.

“Kør!” stod der.

Søren rejste sig. Han gik ud og satte sig ind i sin bil. Telefonen lagde han på passagersædet ved siden af.

“Kør!” stod der. Søren startede og kørte.

Da politiet ringede til Louise en halv time senere, var det allerede for sent. Søren var blevet slået ihjel på stedet, da hans bil kørte ind i en lastbil, der svingede ud fra en sidevej.

“Hvordan kunne det ske? Han kørte altid så forsigtigt,” sagde Louise.

“Det ser ud til, at bremserne svigtede,” svarede politimanden.

OPGAVE

Lav en ord-blomst med ordet SMS. Find flere ord.

en mobiltelefon

en tekst-besked

Enhver kan jo tage fejl

Vi kunne have været tvillinger, den ukendte pige og jeg. Hvis det ikke lige var, fordi hun simpelthen udstrålede penge og selvtillid.

Jeg havde allerede lagt mærke til hende i lufthavnen. Hun stod lidt foran mig i køen, da vi checkede ind. Hun havde den samme kuffert som jeg, en letvægts-, marineblå lærredskuffert med hjul under, købt i en af de utallige kædeforretninger. Fra kufferten gled mit blik op til dens ejermand. Vi lignede faktisk hinanden – vi var cirka lige gamle, havde samme bygning og samme hudfarve. Den eneste synlige forskel var, at denne pige havde penge. Det havde jeg ikke.

Hun så dyr ud i et og alt. På lang afstand kunne jeg se, at hendes tøj stammede fra en fashionabel modedesigner. Da jeg kom nærmere, så jeg det kendte mærke diskret broderet på lommerne. Hendes frisyre – skønt uforskammet simpel – havde det præg, som kun en ekspert inden for frisørbranchen kan opnå. Hendes hud var glat og sund og jævnt solbrændt. Det har hun fra et solarium, tænkte jeg misundeligt. Min egne plettede bronzefarve stammede fra en creme, jeg havde brugt for at dække over min usunde hud, der praktisk taget aldrig så solen. Når jeg arbejder fuldtids, er det, som om

hedeølger uværgerligt rammer de dage, hvor man absolut skal opholde sig indendøre.

Det var derfor, jeg i et fortvivlet øjeblik i februar havde meldt mig til denne rejse til Tunesien, for på det tidspunkt længtes jeg desperat efter solen.

Nu, da afrejsedagen var kommet, var jeg ikke længere så sikker. Jeg vidste praktisk taget intet om Tunesien. Jeg havde faktisk slet ikke råd til en rejse, end ikke den billigste, og da jeg havde betalt rejsen, blev der slet ikke råd til lækkert ferietøj. Tilmed måtte jeg rejse alene, for det var ikke lykkedes mig at overtale nogen af pigerne på kontoret til at tage med. De skulle alle sammen på romantiske rejser sammen med deres kærester.

Pigen med kufferten syntes dog også at være alene, men hun var ikke den type, der var alene ret længe ad gangen. Manden bag hende i køen var allerede ivrig efter at hjælpe hende med kufferten. Mænd synes altid at flokkes omkring disse rige, smarte piger, mens de grå mus som mig får lov at stå ene og forladt i baggrunden. Og så var hende her alligevel ikke så forskellig fra mig af udseende. Hvis bare jeg havde haft samme tøj som hende, så kunne jeg også få lidt opmærksomhed. Jeg følte mig allerede varm og svedig i mine cowboybukser. Men tilfældet kunne måske komme mig til hjælp....

Jeg så hende nu og da under hele ferien, når hun bevægede sig scenevant gennem souk'en eller appelsinlundene, som regel ledsaget af ene eller anden forblændet mandsperson.

Jeg nød overhovedet ikke min ferie. Det var for varmt, havet var for farligt at bade i, og ved hotellets svømmepøl havde min uægte solbrændtshed en ubehagelig tendens til at blive stribet.

Gaderne var fulde af tiggere, men jeg havde ikke råd til at være gavmild, så de blev sure og grove, når jeg afslog deres bønner. Mit tøj var hverken køligt eller pænt til Afrika i juni, og jeg var ikke kommet til at kende nogen af de andre i rejseselskabet, som mest bestod af midaldrende par. De få ledige unge mænd jagtede ivrigt den rige pige.

Det følte som en lettelse, da de ti dage omsider var til ende. Selvfølgelig var flyet forsinket, da vi skulle hjem, så vi sad og var ved at smelte af varme i lufthavnen to timer længere end beregnet. Jeg var i en miserabel tilstand, da vi landede i Kastrup. Jeg stod fortabt ved bagagekarrusellen og ventede på min kuffert.

Jeg gider næsten ikke vente på den elendige kuffert, tænkte jeg surt. Hvis bare jeg havde råd til at købe en anden, så ville jeg smide den ud, med indhold.

Den rige pige, som var iført en kølig dragt fra Saint Laurent, stod i nærheden, omgivet af en flok mandlige venner. Hun snakkede og lo som sædvanlig, uden at bekymre sig om sin kuffert. Nu så jeg den komme hen ad transportbåndet. Jeg var sikker på det var hendes kuffert, for den havde ikke noget kuffertmærke, hvorimod

jeg havde bundet flyselskabets mærke til min før udreisen.

Typisk, tænkte jeg ved mig selv, hendes kommer selvfølgelig først, og her må jeg stå og vente på min...., og videre tænkte jeg:

Hvorfor tager jeg ikke....? jeg kunne stadig for mit indre øje se alt det lækre, dyre tøj, hun havde haft på i ferien. Det ville både passe mig og klæde mig. Og hun havde jo råd til at miste det. Hun kunne bare købe noget andet. Hvis hun opdagede at jeg havde taget hendes kuffert, kunne jeg jo bare sige, at det var en ren og skær fejltagelse. Vores kufferter var jo ens, skønt jeg egentlig ikke forstod, hvorfor hun ikke havde en dyrere læderkuffert, der passede til det øvrige i hendes fremtoning. Jeg greb fat i kufferten og løftede den op fra karrusellen, og ud af øjenkrogene så jeg at pigen stadig stod med ryggen til uden at have bemærket noget.

Rolig, sagde jeg til mig selv. Opfør dig naturligt. Gå bare stille og roligt væk, helt naturligt.

Med kufferten i hånden gik jeg gennem ankomsthallen til toldskrankerne. Jeg forsøgte at trække vejret normalt, skønt

jeg havde sommerfugle i maven. Endelig så jeg pigen vende sig roligt om mod karrusellen, og jeg så hende tage min kuffert og sætte den på gulvet. Så bøjede hun sig ned over den og rynkede panden.

Hendes blik flakkede ned gennem trængslen i ankomsthallen, og jeg mærkede, snarere end så, at jeg var blevet opdaget, så jeg satte farten op. Da jeg nåede toldskranken, var hun måske femten meter bag mig. Jeg havde næsten passeret toldskranken, da jeg så pigen standse op, og af en eller anden grund ændrede hun retning og gik forbi en anden toldskranke med min kuffert rullende efter sig. Troede hun, at hun alligevel havde taget fejl? Nå, nu var hun i hvert fald væk, og her stod jeg med hendes kuffert. Jeg drog et lettelsens suk. I samme øjeblik trådte en mand i uniform frem foran skranken og berørte min skulder. Det var det sædvanlige, hvorfor var det altid mig, der blev standset i tolden? Eller mig, man ignorerede på restauranter? Eller mig, der måtte skifte kø i supermarkedet?

- Vil De være venlig at følge med?
Jeg kom ind i et aflukke, hvor man bad mig åbne min kuffert. Det var ikke noget

problem. Det var jo en billig kuffert, så min nøgle passede. Jeg åbnede låget – selv nysgerrig efter at se, hvad jeg var kommet i besiddelse af. Men i stedet for det lækre modetøj, jeg havde ventet at finde, lå der på rad og række et stort antal små plasticposer, indeholdende noget hvidt pulver.

- Ser man det, sagde toldbetjenten. Han smilede, men der var ingen venlighed i hans smil. - Hvad er det, vi har her? Kokain? Heroin?
- Jeg forstår ikke, råbte jeg. - Det er en fejltagelse. Det er slet ikke min kuffert! - Det siger de allesammen, sagde han roligt. - Og hvordan vil du i øvrigt bevise det?

De siger, jeg skal være glad, hvis jeg kan nøjes med ti års fængsel.....

OPGAVER

I. I hvilken rækkefølge skete begivenhederne?

- _____ Jeg opdagede at den smarte dame rejste alene.
- _____ Vi blev nødt til at vente i lufthavnen i to timer.
- _____ Jeg så mange tiggere på gaderne i Tunesien.
- _____ Jeg var glad da vi landede i Kastrup.
- _____ I Kastrup lagde jeg mærke til en smart dame der lignede mig.
- _____ Jeg gik hurtigt gennem ankomsthallen til toldskranke.
- _____ Jeg så en dame med en lærredskuffert der var magen til min.
- _____ Jeg så damen med en herre i appelsinlunden.
- ___1___ Jeg skulle rejse på ferie til Tunesien.**
- _____ Jeg opdagede at der var kokain i kufferten.
- _____ Jeg så damens kuffert på transportbåndet.
- _____ Toldbetjenten troede desværre ikke på det jeg sagde.
- _____ Jeg ville forsøge at stjæle den smarte dames kuffert.

EVENTYRET OM DEN GRIMME MANFRED

Der var engang en 26-årig dreng, som hed Manfred. Han boede hos sin stedmor sammen med sine to onde stedbrødre som hed Knud og Stig-Niklas. Knud og Stig-Niklas gik afsted om aftenen og mødte piger, men Manfred kom aldrig til at møde nogle piger, fordi han ikke måtte gå ud, og fordi han på alle måder så grim og kedelig ud. Pigerne så desværre aldrig til hans side.. Mens sted-brødrene var ude i byen og morede sig måtte Manfred blive hjemme og gøre det grove arbejde i huset, såsom at vaske op og gøre rent..

Nu var det således, at kongen ville holde et bal på slottet for at finde en mand til den yngste prinsesse. Det var lykkedes ham at finde passende friere (mænd) til alle prinsesserne undtagen til den yngste datter. Det var ikke fordi hun var så vanskelig at finde friere til. Hun var meget smuk og meget dannet. Nej, problemet var, at prinsessen selv var så nøje-regnende. Ingen mand var god

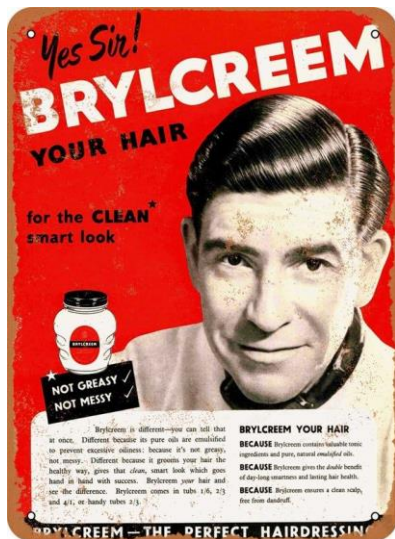
nok til hende. Og det er jo klart, at hvis man har lagt en masse penge ud og gjort sig en masse besvær med sit udseende og sin uddannelse, så vil man jo få ordentligt betalt for sin investering..

Nå, nu skulle kongen holde et bal, og alle charmerende drenge af gode familier var indbudte til slottet. Manfreds brødre var også indbudte fordi deres far havde engang arbejdet for kongen som selskabs-herre.

På grund af en fejltagelse ved udskrivningen af indbydelseskortene var Manfred tilfældigvis også blevet indbudt. Manfred blev først meget glad, men så tænkte han bedrøvet: "*Hvordan skal jeg gå til bal på slottet, jeg, som ser så grim og kedelig ud og heller ikke har noget smukt tøj?*" Sted-brødrene gjorde sagen ikke lettere: "*Ha ha, grimme Manfred, du kan ikke gå op på slottet! Prinsessen vil dø af grin, hvis hun fik øje på dit ansigt med den der grimme og ujævne hud! Ha, ha !*"

Om natten kunne Manfred ikke sove. Han ville jo så gerne se den smukke prinsesse. Han græd og græd i sin smalle, hårde seng. Da kom der pludselig en fe til Manfred og

hviskede i hans øre: "Brylcreem!
Brylcreem!"

Manfred satte sig ret op i sengen. At han ikke havde tænkt på det før! Livet fik en ny mening for ham den nat, og han kunne næsten ikke vente til det blev morgen.

Så snart forretningerne åbnede, var Manfred ude for at handle. Han havde tømt sækken med alle de penge, som han havde fundet i sted-brødrenes bukselommer. Disse penge kom nu godt tilpas. Som fortryllet gik Manfred rundt i butiks-reklamens vidunderlige eventyrland. Han købte cremer, olier, væsker, en smoking for mænd og mange andre ting..

Med en taknemmelig tanke til den gode fe fik han også fat i noget *Brylcreem*, og til sidst, som kronen på værket, fandt han en dåse *Helene Curtis Drops of Magic*. Det er en creme som udglatter alle rynker og

ujævnheder i ansigtet i fem timer.

Glad og små-fløjtende gik Manfred hjem. Han låste sig inde på sit lille værelse og gik i gang med at vaske sig, børste sig, gnide sig ind, smøre sig, massere sig, spraye sig, after-shave sig,

tandbørste sig og klæde sig på. Da han var færdig, var klokken syv. Han anbragte forsigtigt Helene Curtis magiske dråber i sit rynkede, grimme ansigt og lod den foreskrevne tid gå. Og ved I hvad? Underet var sket! Rynker, bumser og andre ujævnheder var borte i fem timer frem i tiden!

På kongens slot var gæsterne allerede ankommet. Det var en strålende smuk forsamling af damer og herrer, men smukkeste af alle var prinsessen selv. Hun strålede som en klar stjerne og gjorde alle herrer tossede. Manfred steg ud af sin taxi, kastede nonchalant nogle penge-sedler til chaufføren og gik op ad slotstrappen med den afslappede, let slentrende gang, man finder hos en herre, som er iført tøj med stil. Han banede sig frem gennem mængden, bukkede let for prinsessen og kyssede hendes hånd.

Det blev helt stille. Så lød det som et sus gennem slottet:

"Brylcreem! Brylcreem!"

Manfreds onde stedbrødre troede ikke deres egne øjne. Var dette deres generte, grimme klods af en stedbror? Hvordan kan et sådant trylteri være muligt? Spørgsmålet stod skrevet i sted-brødrenes øjne. Og i Manfreds øjne kunne de læse svaret: *"Glo I bare! Jeg er sikker, forstår I?, Sikker under armene, i håret, i mund, næse og svælg, i ørerne, på fødderne, overalt."*

Prinsessen stirrede som ramt af lynet på Manfreds stilige hår og smukke, men mandige ansigt. *"Ham vil jeg have"*, råbte det i hende.

Manfred smilede sejrssikkert. Hele aftenen så de kun hinanden, spiste, drak, dansede, konverserede og tænkte på, hvad de ville have kunnet gøre, hvis de havde været alene..

Tiden ilede af sted for prinsessen og Manfred i et rosenrødt flimmer af lykke.. Da man spillede op til sidste dans lagde Manfred sin kind mod prinsessens ansigt.

Manfred følte beruset lettelse over, at skæbnen endelig havde gjort hans minus-dage til plus-dage. Han gjorde sin venstre hånd fri fra prinsessens hånd midt under den stille vals og strøg hende forsigtigt over håret.. Midt i bevægelsen kom han til at se på sit armbåndsur af mærket *Rolex* (som mænd der bestemmer verdens

skæbne, går med). Han standsede med et ryk midt i et danse-trin. Klokken var tolv! Med en bange fornemmelse i maven mærkede Manfred, hvordan *Helene Curtis Drops of Magic* holdt op med at virke. Hans ansigt begyndte at blive mere rynket og grimmere end nogensinde!

Manfred prøvede at skjule ansigtet for prinsessen ved at se på sine sko. Elegante franske laksko for herrer med slanke fødder. Men Manfreds fødder var ikke slanke mere. De svulmede op og skoene var gået op i sømmene! I vild panik rev Manfred skoene af sig og løb hurtigt ned ad slotstrappen. Med tårerne trillende ned over sit ubeskriveligt rynkede og grimme ansigt løb han bort i natten, langt, langt bort.

Prinsessen græd i syv dage og syv nætter og truede sin far med at dø af sorg, hvis hendes elskede Manfred ikke kom tilbage til hende. Kongen brugte alle sine ressourcer. Tusind kammer-tjenere sendtes ud. Ingen Manfred.. Kongen lod Manfred efterlyse i radioen, i tv-avisen og på internettet. Ingen Manfred.. Til sidst sendte kongen slottets hunde ud for at finde Manfred. Men Manfred var og blev borte, fordi *Mum-deodorant* gør en mand så lugtfri, at ikke engang en spor-hund kan finde ham.

Det prikker under fødderne

KNUD SØRENSEN (f.1928)

Da jeg sad ved morgenmaden, bankede det på døren. Det var Jens.

»Det bliver ikke anderledes,« sagde han, »vi rejser nu.« Gennem vinduet så jeg bilen. Karen og børnene sad derude. Karen råbte noget, som jeg ikke kunne høre. Jeg rystede på hovedet.

»Det bliver ikke anderledes,« sagde Jens. »Vi tager til hendes bror, og så ser vi.« De havde pakket traileren. Resten ville de nok få nogen til at hente senere. Når de vidste, hvor det skulle hen.

»Hvad med ejendommen?« spurgte jeg. »Det ved jeg ikke. Det må gå, som det kan.« Han stod stadig i døren. Jeg kunne høre, at bilen gik i tomgang. De syntes nok, de havde travlt.

»Hvad med en kop kaffe?« spurgte jeg, »sådan til afsked. Det er jo mange år efterhånden. Ti? Femten?«

»Elleve år til november,« sagde Jens. Han stod lidt som om han ville sige noget. Så sagde han: »Vi må nok hellere se at komme af sted.«

»Hvad med ejendommen?« spurgte jeg igen. »I får ingen til at købe, når I bare sådan stikker af. Og I ødelægger det for os andre.«

»Lad os nu ikke begynde igen,« sagde han. »Vi kan ikke tage det mere. Og vi ville bare sige farvel.«

Jeg fulgte ham ud til bilen. Karen rullede sideruden ned. »Farvel,« sagde hun, »du er ikke rigtig klog, at du bliver her.«

Jeg sagde ikke noget. Vi havde alle sammen sagt så meget i de sidste måneder.

Alligevel råbte jeg efter bilen. »Hils Birgitte, hvis I ser hende. I er lige kulrede alle tre.«

Så gik jeg ind og spiste færdig.

Det var den 12. juli. Datoen kan være ligegyldig, sådan set, men jeg kan huske, at jeg kom til at se på kalenderen. Tirsdag den 12. juli.

Jeg sad og tænkte på, hvor hurtigt alting var blevet helt anderledes her.

Det var nok om efteråret, det var begyndt. Da en af deres køer døde.

Det var ellers en sund og god ko, som skulle kælte. Men der var noget i vejen med kalven.

Det var en tre stykker, der var vokset sammen på mærkelige måder.

Sådan noget sker og er altid sket. Og koen døde.

Om aftenen var der et sølvbryllup i forsamlingshuset. No gen kom til at tale om koen, der var død. Og om kalven.

Der var en idiot, der sagde: »Det er nok radioaktivitet.« Der blev stille et øjeblik. Karen skulle til at sige noget. Jeg skyndte mig at råbe »Hvad er den af, Jens, har du fået musik i stalden?«

Så lo vi. Og det blev en ganske almindelig vinter.

Det var den ko, der døde. Det var nok alligevel den, der sat te det hele i gang. Alle de andre små ting, alle de andre små almindelige ting, som nogle tåber blev bange for, ville ingen så meget som have bemærket, hvis ikke den trossede ko først var død.

Der var det med græsset, f.eks. Hist og her i græsset var der nogle strå, der gik ud i toppen, selv om der tilsyneladende var faldet regn nok. Sådan noget sker. Sådan noget er altid sket.

Der blev snakket lidt. Der var et par hysteriske læserbreve, og der var nogle, der skyndte sig at sælge deres køer, fordi en idiot antydede, at mælken fra området kunne være forgiftet. Det tog på Birgitte. Jeg sagde: »Der er ikke noget i vejen.

Det er politik, det hele. Ingen skal få mig til at sætte gode køer ud.«

Hun sov ikke om natten, kunne jeg mærke.

En dag sagde jeg: »Tag det nu roligt og fornuftigt. Der er ikke noget i vejen. Det er hysteri det hele. Der ligger noget affald langt nede i det saltlag, og der er det lige så uskadeligt, som hvis det lå på månen. Det ved du jo godt. Det er simpelthen umuligt, at det skulle have nogen indflydelse på noget som helst heroppe.« Hun sagde: »Jens og Karen tænker på at flytte.«

Senere den dag gik jeg over til Jens. Han stod og røg en cigaret.

»Du lever livet farligt,« sagde jeg.

Jeg sagde også: »Hvad er det for noget vrøvl, jeg hører, om at I vil rejse.«

»Det er med at komme herfra i tide. Vi prøver at sælge.« Det var Karen. Hun var kommet ud fra bryggerset og skulle nok en tur til byen. »Men det kan du selvfølgelig ikke forstå,« sagde hun.

»I er lige til at grine ad,« sagde jeg, »og med alle de rygter, der går, får I aldrig solgt. Og det skal I kun være glade for. Det er snart glemt, det hele.«

Sådan snakkede vi sammen mange gange i den kommende tid.

Så var der det med roerne. Der var nogle roer, der voksede lidt mærkeligt.

Sådan noget er altid sket. Og ingen har nogensinde lagt noget i det.

Jeg sagde: »Der er måske sprøjtet lidt forkert.«

Men Birgitte blev hysterisk. Hun græd og sagde, at hun kunne mærke, hvordan det prikkede under fødderne, når hun gik hen over marken.

Jeg sendte hende hjem og fik hende til at tage nogle af sine piller.

Om aftenen sagde jeg: »Hør nu her. Du ved lige så godt som jeg, at der ikke kan være noget i vejen. Der er deponeret noget atomaffald, der har ligget der i mange år, og det er så sikkert indkapslet og ligger i så stabile saltlag, at det er fysisk umuligt, at der kan være nogen fare ved det.« »Herregud,« sagde jeg, »et par roer, der mislykkes, det er sket før. Det er altid sket. Ikke en kæft ville have lagt mærke til det, hvis det ikke var for de tåbelige rygter.«

Hun sagde ikke noget. Det var, som om hun slet ikke hørte, hvad jeg sagde.

Næste morgen sagde jeg: »Du er syg. Du har igen ikke sovet. Skulle du ikke rejse en tur hjem til dine forældre og hvile ud?«

Da jeg kom ind om middagen, var hun rejst. Ikke engang sin tandpasta havde hun taget med.

Den 12. juli rejste så Jens og Karen. Vi havde været naboer i så mange år, men nu rejste de, selv om de ikke havde solgt endnu.

Det var de avisskriverier. Det var de skilte med dødningehoveder, som en såkaldt borgergruppe havde sat op ved vejene rundt om. Det var alle de diletanter, der troede de vidste bedre end de sagkyndige. Det var de urostiftere, der ikke ville tro på konsulenterne og laboratorierne, når de erklærede, at der ikke var noget som helst unormalt her. Det var dem, der jog folk fra hus og hjem og berøvede dem deres formue.

Og hvad var det hele. En ko, der døde, et par græsstrå, der visnede, og nogle roer, der ikke var blevet til rigtige roer.

Overtro. Overtro og hysteri. Jeg bestemte mig til at tage i banken.

»De er en modig mand,« sagde bankdirektøren. Jeg rystede på hovedet. »Der er ikke noget at være bange for,« sagde jeg, »der er taget prøver, og ingen har fundet noget unormalt. Der er lavet målinger, og alting er, som det skal være.«

»Jeg stoler på eksperterne,« sagde jeg, »jeg stoler på Risø og Elsam, ligesom jeg stoler på banken, når det drejer sig om penge.«

Han nikkede. »Men vi må jo også tage sikkerheden i betragtning. Og den afhænger af markedet, og markedet er følsomt over for rygter og fordomme.«

Jeg sagde: »Så er det så meget mere vigtigt at få standset de rygter. Og det gør man ikke, hvis der ligger forladte ejendomme rundt om. Hvad med jeres sikkerhed, hvis det breder sig. Hvis Jens Poulsens ejendom kommer til at ligge udyrket, hvad så med alle dem, der bor lige så tæt ved deponerings stedet, som han gjorde. Vil der ikke gå panik i dem?«

Han nikkede. »Alle kan være interesseret i ro,« sagde han. Jeg sagde: »Og jeg kan få den billigt. Nu. Meget billigt.« Vi blev hurtigt enige om det lån.

Høsten blev ikke værst. Kornet er solgt som alt andet korn. Også roerne var bedre, end folk sagde.

Der er et par ejendomme mere til salg. Jeg må nok se at få dem købt. Bankens hjælp er jeg sikker på. Hvem er ikke interesseret i, at der bliver mest mulig ro?

Det er som om alle de rigtige vil støtte mig nu. Borgmesteren standsede mig forleden på gaden og kaldte mig en fornuftig mand med benene på jorden, og avisen har bragt en artikel om mig i en serie om moderne landbrug. Der var også et billede af mig, og jeg sendte avisen til Birgitte. Jeg spurgte hende også, om hun ikke snart var rask nok til at komme hjem.

Det svarede hun ikke på. Hun skrev bare, at hun syntes, jeg var blevet noget tyndhåret, og at jeg så mager ud.

Jeg ser mig i et spejl. Jeg kan li' det, jeg ser. Et skarpt ansigt. En mand, der tager sin chance, og som ved, hvad han vil.

Og i morgen vil jeg i banken. Jeg har dem i min hule hånd nu.

Ellen og Bent Hendel:

MANDAGSMORDEREN

„Ah, det var godt!" Et lettet udtryk gled over Christinas ansigt, da hun trådte ind i kupeen og lod sig dumpe ned i det ene vindueshjørne. „Man er efterhånden så opskræmt, at man ikke tør være alene i en togkupe, ikke?" Hun lo. En nervøs, undskyldende latter.

Hendes medpassager – en dame omkring de fyrre - nikkede alvorligt.

Christina glattede med en fejende bevægelse ned over kjolen og fortsatte en smule stakåndet: „Jeg har besøgt min lille datter på sygehuset. Hun blev indlagt i fredags med blindtarmsbetændelse og opereret med det samme, det lille skind. Hun er seks år. Vil De se et billede af hende?" Hun åbnede sin taske og trak et fotografi frem.

Damen ovenfor studerede billedet med velvillig interesse. Hun ser virkelig meget sød ud. Hvad hedder hun?"

Christina så hastigt op, da en mand i det samme passerede kupeen på vej gennem togvognens smalle side gang.

„Lilli," sagde hun så. „Hun hedder Lilli. Min mand ville have haft, hun skulle hedde Maria efter hans mor. Men hver anden pige hedder Maria i vores by, så det ..." Hun lo forceret.

„Hvilken by bor De i?" indskød den anden.

„Ah, en lille flække, der hedder Irlenberg - på den anden side Platscherhöhe."

„Irlenberg? Den kender jeg godt. Den kommer man jo igennem, når man skal op til vintersportsstedet for enden af dalen. Kender De Sportshotellet?" Christina rystede på hovedet. „Hotel Krone kender jeg. Der arbejdede jeg et par sæsoner for nogle år siden. De skal da ikke op til Sportshotellet nu?" „Jo. Selv om det er uden for sæsonen. Værten på hotellet er min onkel, og jeg har lovet at komme og hjælpe ham med regnskaberne et par dage. Jeg er kontor-uddannet, arbejder i Innsbruck og har taget en uges ferie."

Efter således at have afleveret sine akkreditiver fandt hun det åbenbart på sin plads at præsentere sig. „Anita Held hedder jeg." Hun så afventende på Christina, der – uvant med omgangsformerne i de større byer – blev lidt forvirret. Hvad siger man – mig en fornøjelse? mig en ære? „Christina Löhne," mumlede hun og tilføjede: „Min mand er ansat ved forstvæsenet."

Toget satte i gang, gled ud fra perronen, ramlede over et par skiftespor, passerede kommandoposten og et udrangeret lokomotiv, en overskæring, hvor en lastbil holdt og ventede, og svingede så i en lang kurve ud af byen. Konduktøren kom ind for at se billetter. Han var en lille, tæt mand med glimt i øjet. En hyggelig familiefar at se på.

„Der er vel ikke nogen mistænkeligt udseende mænd med toget?“ spurgte Anita Held og sendte ham et lille smil. „Ikke andre end mig,“ erklærede han og rakte billetten tilbage til hende. „Der sidder en pater et par kupeer her fra, men han ser meget tilforladelig ud. Hovsa!“ Idet han vendte sig, var han ved at støde ind i en mand, der var på vej gennem kupe-døren. En høj, mager mand i støvfrakke og med en slidt mappe i hånden.

Damerne sendte hinanden et hastigt blik, da han slog sig ned i kupe-hjørnet ud mod gangen. Han knappede frakken op, men beholdt den på. Mappen lagde han på sædet ved siden af sig. Konduktøren klippede hans billet og forlod kupeen.

Christina betragtede den nye passager. Hun kunne ikke lide hans ansigt. Øjnene var kolde og uvenlige,

syntes hun, og der var noget brutalt over de høje kindben og den firkantede hage. Han havde taget en avis frem fra mappen og syntes hurtigt opslugt af læsningen. Christina sukkede. Lige netop på en mandag og på denne jernbanestrækning ville hun sikkert finde de fleste mænd utiltalende og mistænkelige, når de befandt sig i hendes umiddelbare nærhed. I mandags var en kvinde blevet fundet kvalt i dette tog - stranguleret med et tørklæde -, og mandagen forud var en ung pige død på samme måde i en skov nogle få kilometer fra jernbanen. Man havde intet spor af gerningsmanden.

Mandagsmorderen havde aviserne med vanlig sans for det dramatiske kaldt den ukendte person, som stod bag de to kvinders død.

• Anita Held lænede sig frem mod Christina. „Hvad mon han er for en?“ hviskede hun og nikkede svagt i retning af den fremmede. „Det kunne jeg også lide at vide.“ Christina gøs uvilkårligt, da det gik op for hende, at de begge sad og syslede med den tanke, at han kunne være mandags morderen. „De må love mig, at De ikke lader mig være alene med

ham," hviskede hun og skottede til siden. Blev kold som is, da hun mødte hans blik over *Tiroler Tages blatt*. Anita nikkede. „De må love mig det samme. Og så må vi i øvrigt håbe, han står af inden Platsch.“

Toget gungrede over en bro og holdt lidt efter ved en lille station, hvor en mor med et par børn steg ind og passerede kupeen for at slå sig ned lidt længere henne.

Det var begyndt at regne, da de kørte ud fra stationen. Tunge dråber slog mod ruden, tøvede dirrende et sekund og løb så skråt ned over det klare glas.

Manden i kupe-hjørnet foldede sin avis sammen, stak den i frakkelommen og rejste sig. Trak døren til side og forsvandt ud på gangen. Mappen efterlod han på sædet.

„Hvor ser han væmmelig ud," erklærede Christina, så snart døren havde lukket sig efter ham. „Jeg kunne godt lide at vide, hvad han er for en. Hvis konduktøren kommer igen, spørger jeg, om han kender ham." „Gid han ville blive derude resten af turen," ønskede Anita. „Hvad mon han har i mappen?" tilføjede hun. „Der ser ikke ud til at være ret meget. Måske bare et tørklæde!"

Christina udstødte et forskrækket gisp. Et tørklæde. Til at kvæle sit offer med. Hun var på nippet til at trække den fremmedes mappe over til sig og kigge ned i den, men turde ikke. Sæt han dukkede op i det samme.

„Måske går han fra kupe til kupe og kigger ind," funderede Anita. „Måske har han netop i dette øjeblik udset sig en kvinde, der rejser alene."

Christina lænede sig tilbage og lukkede øjnene og tænkte på sin mand. Om han bare havde været her, ville enhver tanke om fare være bortvejret. Hans ro, sikkerhed, styrke indgød hende altid en følelse af tryghed.

Hun åbnede øjnene og blev straks klar over, at hun blev iagttaget. Den fremmede stod ude i side-gangen med front mod kupeen og stirrede lige på hende. Han havde placeret sig sådan, at han ikke kunne ses af Anita. Christina blev kold af skræk. Manden gav et inviterende kast med hovedet.

Uden at ændre stilling – stadig med blikket rettet mod ham – sagde Christina: „Han står i gangen og gør tegn til mig om at komme derud." Hendes stemme skurrede af angst. „Sæt Dem herover hos mig," foreslog Anita roligt. „Han tør ikke gøre tegn til Dem, hvis der er vidner.“ Christina flyttede over. Hendes ben rystede. Lidt efter kom han ind igen og satte sig. Avisen stak op af hans lomme. Han skjulte en gaben, gned sig med en hånd over ansigtet.

Udenfor var regnen taget til. Landskabets konturer udviskedes. Bjergsiderne var indhyllet i gråhvide tågeslør.'

Christina greb pludselig sin nye veninde i armen og hviskede: Jeg tør ikke blive herinde. Om et øjeblik kommer vi ind i en tunnel. De plejer ikke at tænde lys i vognene, mens vi kører igennem. Så sidder vi her i buldrende mørke sammen med det menneske.“

„Er det en lang tunnel?“ „Næsten en kilometer.“ „Lad os gå ud i gangen.“

De rejste sig og kantede sig forbi manden i hjørnet.

„Kom, vi går ind i vognen foran,“ foreslog Anita. Og efter en pludselig indskydelse: „Toilettet. Der kan vi låse indefra.“

Christina nikkede. Et lettet smil oplyste hendes bekymrede ansigt. „Vi kan blive der på resten af turen, om det skal være.“

„Hvad gør vi, når vi er nået til endestationen?“ spurgte Anita. „Skal vi virkelig vente tre kvarter på postbussen i Platsch – måske alene i ventesalen med ham.“

„Der er en taxi ved stationen. Den tager vi. Det gælder om at komme før ham.“

„Jeg får en ide...“ Anita lukkede døren bag dem og låsede. Den taktfaste

hamren af svelle-slagene forstærkedes i det lille rum.

Den fremmede mand havde rejst sig fra sin plads i hjørnet af kupeen. Et øjeblik blev han stående med blikket rettet tankefuldt mod det tomme bagagenet under loftet. Så åbnede han døren til side-gangen og gik ud. I hånden havde han sin slidte mappe. *Tiroler Tagesblatt* stak op af frakkelommen. Langsomt gik han forbi kupe ere, idet han undervejs kastede ransagende blikke gen nem dørenes ruder.

Han var nået midtvejs i kupeen, da toget buldrede ind i bjerg-tunnelen. Det næste minut var alt bare larm og mørke. Så kom dagslyset igen, og toget sagtnede farten for at standse ved Wolfsried, banens næst sidste station.

Manden fortsatte sin vandring gennem vognen og ind i den næste vogn, lod blikket afsøge kupeerne. Toget holdt nu ved Wolfsried.

Anita Held var på vej over perronen mod stations-bygningen. Hun havde en lille svinelæder-kuffert i hånden.

Manden fik øje på hende gennem vinduet, studsede, kastede et hurtigt blik til begge sider i den tomme gang og genoptog hastigt sin rekognoscerings-virksomhed. Han var nået gennem den tredje og sidste vogn, da han hørte konduktørens afgangssignal, og toget satte sig i bevægelse. Med lange skridt gik han tilbage til kupeen, som han og de to kvinder havde forladt. Der var ingen der inde.;

Et øjeblik stod han rådvild, så trådte han ud på gangen. Konduktøren nærmede sig. '

„De to damer, der sad her..." begyndte han.

Konduktøren standsede og betragtede ham med en mine af den dybeste mistillid. „Ja, hvad med dem?"

„Den ene er lige stået af, men hvor er den anden?" „Kender De hende?"

„Nej, men..." Manden hev et lille plastikkort op af lommen og holdt det hen under næsen på konduktøren, ... jeg må vide, hvor hun er. Det er vigtigt.“

„Ah, De er politimand!" Konduktørens ansigtsudtryk forvandlede brat. Fra mistro til velvillig iver.

„Jeg er bange for," fortsatte politimanden hurtigt, „at den dame, der forlod toget for et øjeblik siden, er en efterlyst kriminel.“

Politimanden tog et par skridt i retning af den næste vogn, men standsede brat ved lyden af et skingrende kvindeskrig fra vognens anden ende. Han drejede om på hælen og satte i løb mod stedet, hvorfra skriget var kommet. Konduktøren fulgte efter i klodset trav. En kupe-dør blev trukket til side, og en ældre mands forskrækkede ansigt kom til syne.

For enden af gangen kom en dame vaklende frem mod politimanden. Hun var hvid i ansigtet, og hendes øjne var opspilede af rædsel. Politimanden løb uden om hende hen i mod toilettet, hvis dør svingede langsomt frem og tilbage.

Inden for døren lå Christina Löhne med et tørklæde snoet om halsen og bundet sammen med to stramme knuder.

Weekend for to (en krimi..)

Novelle af Jørgen Mathiasen

(bearbejdet af Annette J de Vink)

Sommerhuset lå på Fyrrestien, og der stod Jensen på døren.

Det var først på aftenen en fredag med efterårsrusk i luften. Det blev tidligt mørkt nu, og i fyrretræ plantagen bag huset var der allerede bælgmørkt. Henning sad i bambus stolen i opholdsstuen med en flaske whisky foran sig på det runde bord. Bordlampen med den hvide skærm spejlede sig i vinduerne ud til terrassen mod vandet. Han tog en drink, mens han ventede på nyhederne i TV.

Lige før stod han i den åbne terrassedør et øjeblik. Der var ingen stjerner, og der var ikke lys hos naboerne. De blev sikkert i byen den weekend. Det var også koldt, og blæsten ude fra havet gik lige igennem og gav ham gåsehud.

Han var kørt derud efter fyraften i firmabilen for at hente fjernsynsapparatet, stereoanlægget og hvad der ellers kunne friste en indbrudstyv i vintermånederne. Han ville have været hurtigt hjem igen, men

whiskyen gjorde ham magelig, og han havde været ovenpå og skifte til rullekravesweater og cowboybukser. Der var ikke noget særligt i nyhederne, men en reportage om et nyt omfattende sommerhus tyveri fangede hans opmærksomhed. En organiseret tyve-bande havde hjemsøgt et nordsjællandsk område med fritidshuse. Der var billeder af en ældre mand, som havde overrasket tyvene i sit hus midt om natten. Han var blevet stukket ned med knive og blev først fundet den næste morgen i en blodpøl. Der var nærbilleder af snit- og stik sårene i hans bryst og mave.

Henning slukkede for kassen. Knive og blod gjorde ham syg. Han hældte en sjat whisky mere op og gik en runde på plankegulvet, mens han nippede til glasset. I forbifarten kastede han et blik på hjørneskabet, men der skulle ikke drikkes og ryges mere. Han tog den store natkikkert på kommoden og vejede den i hånden. Med blæsten buldrende udenfor var det på en måde som at være på broen en stormfuld nat. Han vidste godt, at han kun tænkte sådan, fordi han var ved at være lidt fuld.

Det var begyndt at regne, og dråberne blev pisket ind mod ruderne af blæst en. Han var godt træt efter en travl dag og en lang køretur ud til kysten. Han var også gået lovlig hårdt til sprutten, endda på tom mave, fordi han ikke engang havde gidet åbne en dåse. Han tog whiskyen med, slukkede i stuen og gik ovenpå.

Han blev siddende lidt på kanten af dobbeltsengen og bladede i et ugeblad, der lå på natbordet. Det var et farvestrålende nummer om sommervejr og strand liv, men han ville ikke tænke på Lunni nu. Det havde været en forstyrret sommer, og på en måde nød han at slappe af. Han lagde sig tilbage og slukkede natbordslampen. Han ville ligge i mørket og lytte til stormen, men var næsten væk med det samme.

Han vågnede igen uden at være klar over, hvor længe han havde sovet, og hvorfor han var vågnet. Det kunne skyldes et omslag i vejret. Det var mørkt endnu, men blæsten måtte have lagt sig, for han kunne tydeligt høre bølgeslaget fra stranden.

Et øjeblik efter vidste han, at det ikke var vejrforandringen, der havde vækket ham, men en støj fra stuen nedenunder. Der lød skridt, og han for sammen, da planken lige indenfor døren til stuen knirkede højt.

Der blev helt stille igen bortset fra det ensformige bølgeslag og den fjerne lyd af stormvejret, som nu befandt sig langt borte.

Men lydene nedefra vendte tilbage uden varsel, højere og mere pågående. Skridtene var hurtigere, skufferne i kommoden blev efter tur trukket ud og næsten med det samme knaldet i. Måske var der flere. Uhygge følelsen gjorde ham urolig, og hans første forskrækkelse var ved at blive afløst af frygt. Han rystede på hånden, da han tændte lampen.

Der blev død stille netop, som han svingede benene ud af sengen, og det kom helt bag på ham, at fjedrene i sengebunden knagede så højt. Hans nakkehår rejste sig, og han blev siddende længe uden at røre sig, mens han lyttede anspændt. Men der var stadig helt stille i huset. En sveddråbe trillede meget langsomt fra armhulen ned ad armens underside. Han var mærkelig tør i munden, som om der slet ikke blev dannet spyt. Det kunne skyldes whiskyen, men det troede han ikke rigtigt på. Han havde også ondt i maven, og det plejede han ikke at få af scotch.

Stilheden blev først brudt, da der var én ved hjørneskabet. Lågen peb langtrukket, fordi hængslerne trængte til at blive smurt. Der lød en klirren af flasker, før der igen blev stille. Han hældte det sidste i sin egen flaske op i glasset og skyllede det ned. Det var nu eller aldrig, selv om han var bange. Han trak skoene af uden at snøre dem op og stillede dem på gulvet. Med den tomme whisky flaske i hånden som en kølle listede han ud på den mørke trappeafsats. Hans chance bestod i at komme ubemærket ned ad trappen til den lille entrée med knagerækken. En lys-stribe på gulvet dernede viste, at døren til stuen stod på klem.

Trappen knirkede også. Han blev stående helt stille og lyttede, mens han fingerede nervøst ved etiketten på flasken. Det var blevet værre med maven, og han krummede sig lidt

sammen for at holde den i ro.

Undertrøjen føltes nu klam under den uldne sweater, og rullekraven kradsede ham på halsen.

Han nåede lige ned i entreen, før aktiviteten i stuen blev genoptaget. Noget, der lød som et tungt hop på stedet, blev afløst af skridt, der var tættere på nu og også virkede tungere, men samtidig lød det, som om der kun var én. Skridtene havde retning lige mod døren ud til entreen. Han stod med flasken halvt løftet, men var næsten lammet af skræk ved tanken om, at døren nu ville blive revet op.

Men det skete ikke. Skridtene standsede af en eller anden grund, og han sænkede lidt efter lidt flasken, pustede ud og skubbede varsomt døren så meget op med pegefingern, at han kunne kigge ind.

I første omgang troede han, at det var sket. Han så lige ind i et par sorte øjne, der var rettet mod ham som to pistolmundinger. Øjnene hørte til i et bredt, fladt ansigt med en kraftig hage. Hvis der fandtes en særlig slå på tæven-type, kunne han her sagtens være en af slagsen. Og der ville være vægt bag hans slag, for han var mindst 2 meter høj og vejede næppe

et gram under 100 kg. Det eneste opløftende var, at han ikke længere stirrede stift på døren ud til entreen, men på et punkt lige ved siden af.

Han stod let skrævende på gummiskoene og fjernede med tungespidsen et eller andet, måske et tobaks-korn, fra overlæben. Han var langskægget, og skægget var lige så sort som hans slikkede hovedhår. Han var iført en hvid, ikke alt for proper vindjakke. Der stak en pakke cigaretter - Senior Service fra hjørneskabet - op af den ene brystlomme. Han gnubbede sig på låret, sikkert fordi lærredsbukserne strammede om hans fyldige overben. Mens han gnubbede; sås det tydeligt, at han havde en lille tatovering, måske et pigenavn, på håndleddet.

Han havde det åbenbart med kløe, eller også tænkte han bare, for han førte hånden op til tyrenakken og loppede sig også der. Derefter så det ud, som om han fulgte en indskydelse, for han vendte ryggen til og gik over mod det runde bord. Bagfra var det meget tydeligt, at bukserne strammede, for hans endebalder sad som to kupler.

Henning var ikke i tvivl om, at han burde gøre sig usynlig så hurtigt som muligt. Han skulle bare hen til hoveddøren, have den åbnet og af sted på strømpesokker over de våde fyrrenåle. Det var en jammerlig sortie, men han var og blev en kujon.

Han havde allerede spændt musklerne for at sætte af, da han fik øje på dolken, der hang i en skede ved den andens hofte. Det så ud til at være en af dem med bloddrille, og han kunne ikke få øjnene fra den. Når manden gik med dolk, ville han sandsynligvis også stikke med den, hvis han satte efter Henning og indhentede ham. Han gøs. Det kunne ende med, at han lå et sted i plantagen med dolken mellem skulderbladene.

Han følte sig syg, og da han ikke turde vende ryggen til, måtte han gå lige på. Han skubbede døren til stuen lidt mere op og begyndte langsomt at liste sig ind på den anden, der var optaget af noget på bordet.

Det tegnede til, at bagholds-angrebet skulle lykkes. Han var så tæt på nu, at han kunne se de fine rynker i den svære nakke, der var klippet tæt med maskine. Lige under øreflippen var maskinen smuttet, og huden lyste hvidt i et lille hak i det mørke hår. Flasken lå godt i hånden, og baghovedet udgjorde et perfekt mål, hvis det blot blev, hvor det var. Men det gjorde det ikke. Den store mand i vindjakken trådte til side og dukkede sig, netop som slaget faldt, og

Henning nåede lige at opfatte hvorfor. Han så i et glimt spejlbilledet af sig selv svinge flasken i ruderne ud til terrassen. Den anden havde set det samme og nået at dukke sig. .

Derefter gik det hurtigt. Henning forsøgte sig med flasken igen, og denne gang nåede han lige at fatte, hvorfor det nu gik rigtig galt. Han blev

grebet foran i sweateren og rystet ubehersket af en hånd, der tog så hårdt, at han kunne mærke knoerne presse mod brystkassen. Da han i det samme så dolken blinke i lyset for sig, forstod han, at den anden ikke engang behøvede at bruge højre hånd for at ruske ham som en tøjdukke. Men meget mere fik han sikkert heller ikke fat i. Måske bemærkede han slet ikke, at dolken ramte, og at bladet trængte ind. Og som han lå nu på det hvidskurede plankegulv og stirrede op i loftet, kunne han i alt fald ikke se blodet.

Den store mand i vindjakken gik hen til telefonen i vindueskarmen og drejede et nummer. „Jensen ude fra Fyrrestien,“ sagde han, da han fik forbindelse til politistationen. „Jeg er herude nu. Jeg blev overfaldet af en skiderik, der må have gemt sig i huset... Han var ekstremt voldelig, og det var nær gået galt... Jeg er alene. Magda blev heldigvis hjemme. Hun havde fået et hysterisk sammenbrud ved synet af det paphoved. Han rendte rundt i hendes kluns og sad og labbede min dyre whisky i sig... En tyveknægt og voldsmand, så det var simpelt nødværge... Selvfølgelig rører jeg ikke noget, men tag og kom i en fart, så jeg kan få tørret op.